

NR. 12, AN III (2014)
“SPIRU HARET” FOCȘANI
REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC

Revistă bisemestrială, nr.11, octombrie 2014

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Doina Adetu**, profesor de limba și literatura română
- **Prof. Lauriana Ailincuței**, profesor de limba engleză și director
- **Prof. Elena Hrușcovski**, profesor de istorie
- Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie
- **Prof. Mariana Șerbănoiu**, profesor de geografie

Redactor șef, Andra Bianca Glăvan, cl. a XI-a C

Redactor, Alexandra Olteanu, cl. a X-a B

Redactor, Bianca Ana Maria Balosin, cl. a X-a C

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovski

COLABORATORI

- **Petrița Bîlbie**, profesor de istorie, Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika” **Comănești** – invitat
- **Lămîița-Anii Șerban**, profesor de istorie, Colegiul **Național** „Alexandru Ioan Cuza” **Focșani** – invitat
- **Luminița Alban**, profesor psiholog
- Corina Elena Agache, profesor de istorie
- Gabriela Arghirescu, profesor de **educație vizuală**
- Liliana Bratu, **profesor de limba și literatura română**
- **Iuliana Canae**, profesor de limba și literatura română
- Carmen Ion, **profesor de limba și literatura română**
- Vasile Lefter, **profesor de limba și literatura română**
- **Alexandrina Fotin**, profesor învățământ primar
- Felicia Panaite, **profesor științe socio-umane**
- **Deniza Toia**, profesor științe socio-umane

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

SIMFONIE ÎN ALB

“Sania aleargă, zărilor se sparg...”

.....

Vântul cerne stele pe surâsul tău,
Undeva de-a dura râde-un zurgălău...”

Nu întâmplător, am ales un moto din Serghei Esenin, poetul care exultă în anotimpul alb. Unui peisaj încărcat cu alb îi răspunde la scară planetară o fascinantă simfonie în alb.

Tot mai mult, peste binecuvântata mea țară coboară din munți mirosul de brad și de lună plină. Miroase a omăt și a lumină sfântă.

Cu fiecare zi, febra așteptării marilor sărbători crește. Liceenii își fac tot mai grăbiți calcule privind media semestrială, un șmecheresc șantaj pentru părinții orgolioși, care vor fi nevoiți să cotizeze serios la cadouri. Carnetul de note devine motivant pentru sponsorii principali ai adolescenților prinși în lupta cu inerția.

“Bobocii” mai naivi au grijă ca în carnet să fie trecute cu grijă toate notele.

“Bătrânii” mai sar câte o notă mică, pentru a nu strica impresia generală. Pentru ei, carnetul este un document de imagine și nu trebuie dezonorat cu note sub 8.

Ca în fiecare an, încet-încet, clasele se îmbracă cu ornamente sărbătorești, invitându-te într-o lume de basm. Deseori, lumina rămâne stinsă pentru a nu alunga magia.

Nicăieri, în nicio altă instituție, nu se concentrează atâta frumusețe a gândului și a sufletului ca în școală.

Cu sau fără uniformă, liceul rămâne o oază a vârstei adolescente, a anilor care niciodată nu se uită.

Se mai ciondănesc discipolii între ei, aruncându-și mici răutăți, se mai supără pe vreun” prof.”, dar le trece.

Pretutindeni, tinerii sunt generoși, iertători cu cei adulți. De aceea, poate și absorb atâta dragoste de la magiștri, de la părinți, de la societate. Toate aceste izvoare de iubire ar trebui să le fie mai aproape, mai la îndemână.

Vine vacanța, vin plugușorul și plugul cel mare, în prelungirea colindelor de Crăciun. Voci cristaline vor înmiresma sufletele gazdelor cu “Aho!Aho!”.

Tradițional, plugul cel mare, plugul Sfântului Vasile va începe cu inimitabila formulă consacrată, plină de înțelesuri: „Bună vreme la fereastră, La boieri la dumneavoastră!”

Este minunat că barem o dată în an românul e boier la el acasă.

Continuarea plugului celui mare cu “Noi de câte ori venim, Tot la mese vă găsim” devine de la un timp eufemistică.

E decembrie. E liniște. E pace în țară. Așteptăm sărbătorile cu emoție și speranță. Urările vor curge râu în zilele ce urmează.

Pentru toată suflarea Liceului Pedagogic “Spiru Haret”, pentru toți slujitorii școlii românești,
un gând bun și „La mulți ani rodnici, cu sănătate și împliniri !”

**Profesor Vasile Lefter,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani**

PAGINA INVITAȚILOR

„Greva regală” a lui Mihai I împotriva guvernului Petru Groza

Un rol important în organizarea lumii postbelice l-a avut Conferința de la Potsdam (17 iulie – 2 august 1945), în timpul căreia s-a hotărât înființarea Consiliului Miniștrilor Afacerilor Străine însărcinat cu elaborarea tratatelor de pace cu România, Bulgaria, Ungaria și Finlanda. În comunicatul dat publicității se preciza că tratatele de pace se vor încheia cu „guvernele democratice recunoscute” de marile puteri. Stalin i-a precizat însă lui Truman că un guvern liber ales în Bulgaria, România sau Ungaria „va fi un guvern antisovietic, ceea ce eu nu pot admite.”¹

La întoarcerea în țară, președintele Truman spunea, referindu-se la rezultatele Conferinței de la Potsdam pentru țările foste satelite ale Germaniei: „La Ialta cele trei guverne au decis să asume o responsabilitate comună la instalarea unor regimuri de largă concentrare democratică în toate țările satelite. Această rezoluție a fost confirmată la Potsdam pentru România, Ungaria și Bulgaria. Aceste țări nu vor cădea deci niciodată în zona de influență a nici unei puteri.”²

La 6 august 1945, Uniunea Sovietică a hotărât să stabilească relații diplomatice cu țara noastră, dar celelalte mari puteri n-au recunoscut guvernul român.

Profitând de situația creată după Conferința de la Potsdam, în a doua jumătate a lunii august a fost declanșată acțiunea regelui Mihai vizând înlăturarea guvernului condus de Petru Groza. La 19 august, suveranul român a cerut primului ministru să demisioneze, invocând poziția S.U.A. și Marii Britanii care nu recunoșteau guvernul român. Petru Groza a refuzat spunând că are sprijinul U.R.S.S., care-l va ajuta în timpul Conferinței de pace. Regele a adresat apoi, pe 21 august 1945, Comisiei Aliate de Control din România, respectiv generalului sovietic Susaikov, generalului american Schuyler și viceamiralului englez Stevenson, o notă prin care cerea asistență pentru formarea unui guvern reprezentativ, recunoscut de toate părțile. Demersul său se baza pe faptul că la Potsdam guvernul român n-a fost recunoscut, iar remanierea era imperios necesară pentru ca România să poată încheia tratatul de pace și să fie admisă în rândul Națiunilor Unite.

După o nouă discuție cu Petru Groza, suveranul a decis să forțeze nota, declanșând o acțiune împotriva guvernului în preajma primei aniversări a zilei de 23 august, când era stabilită primirea triumfală a trupelor române întoarse de pe front. Programul festivităților fusese pregătit încă de la 7 august, regele având o implicare importantă: în seara zilei de 22 august trebuia să înmâneze decorațiile militare, iar a doua zi urma să treacă în fruntea trupelor pe sub Arcul de Triumf, să primească defilarea armatei în Piața Palatului, să participe la

¹ Ioan Scurtu, *op.cit.*, p.158

² Nicolae Baci, *op. cit.*, p.187

banchetul organizat de Cercul Militar și la adunarea invitaților de la Palat. Pentru ca atitudinea sa să nu fie interpretată ca ostilă armatei, regele a fost prezent la decorarea ofițerilor, dar a refuzat, cu toate insistențele lui Groza, să participe la festivitățile din ziua de 23 august.

Bazându-se pe sprijinul promis de C. Titel – Petrescu, pe 21 august, regele l-a demis pe Groza și echipa sa ministerială, declanșând o criză politică. El a rămas ferm pe poziție chiar și după ce i-a fost înmănată o notă semnată de Molotov prin care se arăta că Uniunea Sovietică „se opune categoric demiterii guvernului Groza și a notificat acest lucru și la Londra și la Washington.”

La 24 august regele Mihai I a primit – în prezența ministrului de externe Gh. Tătărescu – scrisorile de acreditare ale ambasadorului sovietic S.I. Kavtaradze, în cadrul unei ceremonii desfășurată la Palat, după care a intrat în „grevă”, refuzând să mai aibă vreun contact cu membrii guvernului. Biograful regelui nota: „Miniștrii veneau să se consulte cu el, dar erau respinși. Mormane de decrete și de hârtii de stat erau aduse, dar erau trimise înapoi fără a fi semnate.”³ În aceeași zi, a avut loc ședința Consiliului de Miniștri pentru a discuta situația, iar comunicatul oficial spunea: „Guvernul este hotărât să rămână neclintit la postul său pentru a continua și desăvârși opera constructivă.”⁴

Pe 28 august 1945 a avut loc ședința Comitetului Central al Frontului Unic Muncitoresc. Secretarul general al Partidului Comunist a precizat: „Noi dorim și trebuie să lucrăm pentru a-l convinge pe rege că este în însuși interesul lui, al monarhiei, să revină, să nu dea ascultare clicii de la Palat, să schimbe această clică, să-și schimbe atitudinea față de guvern și să aștepte până când cei Trei Mari vor hotărî asupra situației noastre politice din România. De această părere este întregul guvern.” Ștefan Voitec, social – democrat, s-a pronunțat în același sens: „Regele n-avea dreptul să facă ce a făcut. Guvernul n-a făcut nimic față de țară sau față de el care să-l fi nemulțumit.” Ana Pauker a propus: „Eu zic să vorbim cu el și vom vedea ce gândește băiatul acesta și vorbim, poate să-l convingem, chiar dacă se lasă greu și chiar dacă pe moment nu dă un răspuns pozitiv. Îl lăsăm să se gândească.”⁵

Rememorând motivele intrării sale în „grevă regală”, Mihai I își amintește: „Așa – zisa grevă a fost provocată de o declarație a președintelui S.U.A., Truman, care a declarat foarte clar în 1945 că nu va semna acordul de pace cu România, dacă guvernul nu este reprezentativ. Or, guvernul Groza nu era reprezentativ deloc. Această declarație m-a făcut să cred atunci că mi se oferă ocazia, poate una din puținele ocazii, să încerc să fac ceva. I-m cerut imediat lui Groza să-și dea demisia, el și guvernul său prosovietic. Groza, sprijinit pe la spate de sovietici, a refuzat net să facă acest lucru! Prin acest refuz grosolan el a încălcat fățiș prerogativele constituționale. În această situație, am rupt orice fel de relații cu guvernul Groza și m-am retras la Sinaia. Din acel moment, constituțional guvernul Groza era ilegal, dar el a continuat să funcționeze sub protecția sovietelor.”⁶

La Sinaia regele s-a aflat într-un „prizonierat autoimpus”, nu-și putea desfășura programul obișnuit și nu primea decât foarte rar unele oficialități.

³ *Ibidem.*, p.160 - 161

⁴ Gheorghe Onișoru, *op. cit.*, p.221

⁵ Gheorghe Buzatu, Bogdan Ștefanachi, *op. cit.*, p.147

⁶ Liviu Vălenaș, *op. cit.*, p.82

Guvernul a continuat să respecte normele protocolare sperând să refacă punțile de legătură cu suveranul. Astfel, la 6 septembrie 1945, când s-au împlinit 5 ani de la urcarea lui Mihai I pe tron, presa guvernamentală a publicat fotografia suveranului și articole elogioase despre rolul jucat de acesta la 23 august 1944. La patriarhie s-a oficiat un Te Deum la care au participat membrii guvernului. Petru Groza și Gh. Tătărescu, aflați într-o vizită la Moscova, i-au trimis regelui o telegramă, în care se arăta: „Suntem bucuroși să putem mărturisii în această zi credința neșovăitoare și devotamentul neclintit cu care vom continua a sluji toate năzuințele Majestății Voastre pentru realizarea fericirii poporului român.”⁷

Regele Mihai I aștepta ca Marea Britanie și Statele Unite ale Americii să reacționeze la scrisoarea sa din 21 august. Însă James Byrnes, secretarul de stat american, îi ceruse lui Melbourne, chiar din 25 august, să-l informeze pe regele Mihai că Departamentul de Stat a primit scrisoarea sa și că era preocupat „să mențină calea deschisă pentru o soluție a crizei politice românești, acceptabilă tuturor celor trei guverne aliate”. Byrnes mai recomanda să nu se întreprindă „vreo acțiune care să poată da temei bănuielii sovietice, anume că acea criză a fost pricinuită prin intervenție anglo-americană”. El cerea reprezentanților S.U.A. la București să evite „contactele cu liderii politici români” și să nu dea „nici un sfat și nici o asigurare regelui, dată fiind prezenta sa situație dificilă față de Groza și oficialitățile sovietice sau eventualitățile ce s-ar ivi privind viitorul său politic.”⁸

În timp ce americanii și englezii evitau să aibă întâlniri cu regele, sovieticii erau foarte atenți cu suveranul României. De ziua sa de naștere, pe 25 octombrie, regele a primit din partea generalului Susaikov o mașină încărcată cu cadouri. Regele Mihai avea deja în spate acumulată o experiență politică ce-i permitea să intuiască, în noul context politic, jocul pe care îl făceau sovieticii. Aceștia sperau că tânărul suveran va ceda repede în fața atenției speciale pe care i-o acordau și va renunța la greva care, deocamdată, le încurca planurile.

În zilele de 16 – 21 octombrie 1945 s-a desfășurat Conferința Națională a comuniștilor români, prilej de schimbare a numelui din P.C.d.R. în P.C.R. și de adoptare a unui nou program. Raportul politic prezentat de Gh. Gheorghiu – Dej sublinia că „partidul nostru a devenit principala forță politică care sprijină cu hotărâre regimul instaurat la 6 martie 1945 și guvernul de concentrare democratică a domnului Petru Groza”. Relația cu monarhia a fost tratată cu abilitate, vina pentru disensiunile existente fiind aruncată în spatele opoziției. Obiectivul imediat al partidului îl reprezenta câștigarea alegerilor parlamentare, pentru pregătirea cărora Lucrețiu Pătrășcanu prevedea o campanie electorală care să cuprindă „nu numai fiecare fabrică și atelier ci și fiecare sat, fiecare cătun, fiecare birou”. Se prognoza că alegerile vor însemna „o mare bătălie între forțele democratice și reacțiune și în această bătălie reacțiunea va trebui zdrobită”.⁹

Dincolo de aceste evenimente, regele continua să aibă răbdare și să se dovedească de neclintit în hotărârea sa de a aștepta un răspuns din partea oficialităților americane și engleze privind guvernul Groza.

(Urmare în Polifonii nr.13)

Prof. Petrița Bîlbîe
Colegiul Tehnic “Dimitrie Ghika”
Comănești, Jud. Bacău

⁷ Ioan Scurtu, *op. cit.*, p.161

⁸ Gheorghe Buzatu, Bogdan Ștefanachi, *op. cit.*, p.150

⁹ Gheorghe Onișoru, *art.cit.*, în Anuarul Institutului de Istorie „A.D. Xenopol”, vol. XXIX, anul 1992 p.226-228

UN PROIECT DE ISTORIE ORALĂ

Mitul „obiectivității” în reconstruirea trecutului orașului este treptat părăsit, subiectivitatea devenind subiect al cercetării de istorie orală cu tema „Amintiri despre Focșani în anii '80”.

Cercetarea s-a realizat de către elevii Colegiului Național „Alexandru Ioan Cuza” din Focșani, membrii ai cercului de istorie. Elevii implicați sunt din diverse clase, elevi ai clasei a VI-a, ai clasei a VII-a, ai clasei a X-a și ai clasei a XI-a.

Obiectivul proiectului a fost elaborarea și interpretarea surselor orale în vederea recuperării unei părți a memoriei recente a comunității focșănene, exclusă din mărturiile scrise. S-au detaliat obiectivele, acestea fiind: consolidarea legăturii dintre generații (bunici-părinți-copii), cunoașterea experienței de viață a membrilor comunității locale intervievați în epoca comunistă, recuperarea istoriei nescrise, dezvoltarea simțului civic și al apartenenței responsabile la comunitatea locală, promovarea spiritului de toleranță, familiarizarea cu tehnologiile moderne de înregistrare și prelucrare audio-video, stocare, transformare și prelucrare a interviurilor înregistrate în vederea utilizării acestora, precum și oferirea unor metode alternative de petrecere a timpului liber pentru elevi.

Împreună cu elevii am realizat ghidul de interviu. Aceștia au interacționat apoi cu membrii comunităților locale de pe poziția intervievatorului, utilizând reportofonul sau camera video, învățând să transcrie un interviu și să-l tehnoredacteze.

Cele 20 de interviuri de istorie orală și cele două texte memorialistice au fost realizate în perioada august-noiembrie 2012 în localitățile Focșani, Mărășești, Adjud. Din punctul de vedere al reprezentării de gen, șase intervievați sunt bărbați, iar 24 femei. Din punctul de vedere al nivelului educațional și al profilului profesional, acesta variază de la gimnaziu până la studii universitare. Între subiecții interviurilor sunt cei mai mulți pensionari, care au fost casnice, muncitori, asistent medical, învățător, laborant, acoperind astfel o gamă profesională extrem de largă. Cinci dintre intervievați, în perioada cercetată, erau adolescenți. De asemenea, gama generațională este extrem de largă, oferind posibilitatea unei cercetări generaționale a diverselor aspecte menționate ca tematici ale cercetării; vârstă intervievaților variază între 36 de ani și 82 de ani.

Proiectul a fost promovat în presa locală, pe site-ul școlii, în cadrul cercului pedagogic din noiembrie 2012. Elevele Cristian Denisa și Mihăilescu Silvia au realizat blogul proiectului „Amintiri despre Focșani în anii '80” (<http://istoriaorala.blogspot.ro/>).

La doi ani de la încheierea proiectului, unele exemple de istorie orală sunt utilizate în predarea unor secvențe de istorie a comunismului românesc.

O concluzie se desprinde însă atunci când vorbim despre comunism. Mentalitățile se formează, se sedimentează în timp și se schimbă foarte greu. Schimbarea politică și economică de după 1989 nu a însemnat automat și una la nivel individual sau societal. Ca o mentalitate să se schimbe, trebuie avut în vedere faptul că toate reperele, toate sistemele de referință după care s-a trăit se găsesc în trecut. Așadar, e destul de problematic să vorbești despre o perioadă atât de proaspătă. E nevoie de o uzură fizică, spațială și temporală pentru a aborda această temă din mai multe perspective.

Prof. Lămâița Șerban

Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Focșani

STILURI APOLINICE ȘI DIONISIACE

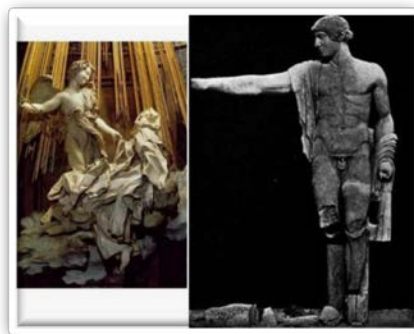
În arte, acești termeni au fost introduși odată cu apariția esteticii, la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Stilurile apolinice cuprind toate stilurile clasice, pornind de la cele ale antichității, urmate de Romanic, Renaștere, Clasicismul francez și Neoclasicismul sec. al XIX-lea.

Stilurile dionisiace definesc : stilul Baroc, stilul Rococo, Romantismul și Simbolismul.

Apolinicul, orientat spre ordine, măsură, armonia formelor și echilibrul acestora, își are originea în calitățile zeului Apollo al Greciei antice: zeu al luminii, al înțelepciunii, al echilibrului în care rațiunea triumfă în fața pasiunii.

Dionisiacul, antonimic apolinicului, aflat sub influența lui Dionysos-zeu al vinului, extazului, pasionalului, orientează creațiile de acest tip către o atitudine afectivă cu impulsuri pasionale, exaltate, în care zbuciumul sufletesc se exprimă prin manifestări iraționale.

ANALIZĂ COMPARATĂ

Picturile „Magdalena penitentă”-Georges de la Tour-pictură aparținând sec. al XVIII-lea –stil clasic francez;

„Adorația păstorilor”-El Greco-sec. al XVII-lea-stilul baroc

Pictura „Magdalena penitentă” a lui Georges de la Tour are ca temă efemeritatea umană. La prima „citire” a tabloului vedem o femeie, așezată pe un scaun, care privește flacăra unei lumânări; mâna dreaptă a femeii este lăsată pe un craniu iar mâna stângă îi sprijină capul, lăsându-ne impresia unei stări contemplative.

Cea de a doua pictură, „Adorația păstorilor” a lui El Greco, are ca

temă relația omului cu Divinitatea. Aici ne este înfățișată nașterea lui Iisus la care iau parte cele două lumi: cea pământească și aceea cerească.

Ambele lucrări analizate reprezintă ca gen compoziții cu personaje.

Lucrarea lui Georges de la Tour este o pictură **de tip apolinic** deoarece echilibrul formelor este simetric, mesajul transmis către privitor fiind acela de calm, liniște, meditație profundă.

Compoziția este una statică, închisă într-un centru compozițional-privirea ne este dirijată de la lumina lumânării către chipul Magdalenei, apoi pe mâna care coboară pe craniu. Se observă o desăvârșită construcție a formelor, detalii precise, așezate într-o cromatică sobră de brunuri, roșuri stinse și contraste de închis-deschis.

Pictura lui El Greco este clar **în stil dionisiac**, caracterizându-se prin acea aglomerare de forme, mișcare accentuată a personajelor, fluiditate. Compoziția este dinamică, sub formă de „S”, curbă ce face legătura între pământ și cer, unind în exaltare cele două lumi, având fiecare dintre ele câte un centru compozițional propriu, dar ambele având legătură cu bucuria momentului Nașterii. Culori multe, în contraste mari de cald-rece, culori complementare, griuri cu efecte optice.

Dacă ar fi să rezumăm pe scurt **caracteristicile apolinicului în pictură**, am avea pe scurt:

-compoziții statice –închise ,în care toate formele se desfășoară pe direcții de linii orizontale și verticale iar centrul de interes rămâne în interiorul tabloului;

-culori în contraste ușoare, sobre, fără

excese;

-întâietate a desenului asupra culorilor; formele sunt perfect construite din punct de vedere

anatomic, cromatica având doar ușoare treceri de la umbră la lumină;

-subiectele religioase sau legate de mitologie, câteodată chiar subiecte laice, preamăresc demnitatea, corectitudinea, raționalul, frumusețea perfectă, armonia și grația.

Caracteristicile stilului dionisiac:

-compoziții dinamice, în care formele se desfășoară pe oblice, linii frânte, curbe violente;

-culori în contraste cromatice mari, puternice, violente, accentuate;

-supraaglomerare de forme care dau senzația că tabloul ar putea continua dincolo de limitele spațiului său;

-subiecte fie vesele fie exagerat de triste, indiferent că vorbim despre teme religioase, laice sau mitologice, toate realizate cu o oarecare teatralitate a mișcărilor.

Din ciclul, „Să înțelegem arta”

Prof. de Educație vizuală - Gabriela Arghirescu
Eleva Diana Munteanu - clasa a XII-a E

DESPRE BUNĂTATE...

În satul meu, lângă pădure, era o căsuță în care trăia o bătrânică săracă și bolnavă. Ea însă nu avea copii, nu avea cine să-i aline suferințele și singurătatea.

Într-o zi o fată orfană, Irina, căutând ceva de lucru a nimerit chiar la bătrâna cea necăjită. Bătrâna a spus că-i va lăsa tot ce are ea, căsuța și pământul de lângă casă, numai să o ajute să-și ducă zilele ce i-au mai fost hărăzite de bunul Dumnezeu. Zis și făcut. Bătrâna era bună, înțeleghătoare, iar Irina se străduia din toate puterile să-i facă zilele frumoase pe această lume.

Într-o zi însă bătrâna a cazut la pat de o boală cruntă, fata i-a fost alături și a plecat după plante în pădure ca să-i facă o alifie vindecătoare. Acolo a întâlnit o femeie care ședea la umbra unui fag bătrân. Fata a întrebat-o dacă a pățit ceva și aceasta i-a spus că este tăiată la un picior și, dacă vrea să o ajute, să adune frunze de ederă și lumânărică și să le piseze cu o piatră pe o scoarță de copac și să o lege la rană. Cum a zis femeia, așa făcu fata, dar a pus în alifie și multă dragoste și o rugăciune către Dumnezeu. Și pe loc femeia se făcu sănătoasă. Străina vru să o răsplătească, o rugă să ia niște bănuți de aur dar Irina îi spuse:

- Tot ce-mi trebuie este sănătate pentru cineva drag.
- Ei bine atunci, mergi unde ți-e gândul, iar după trei zile să te întorci în acest loc, că am ceva pentru tine.

Fata a plecat cu leacul și cu gândul la vorbele spuse de femeia din pădure. În scurt timp bătrânică s-a însănătoșit, iar Irina s-a întors în pădure, după cum a promis. Acolo au apărut bătrânică și femeia.

Străina a spus că ea e Măicuța Domnului și ca ea a trimis-o pe Irina în ajutorul bătrânei care nu-i nimeni alta decât Sfânta Duminică.

Aceasta a făcut un semn cu o nuielușă și a apărut în poieniță o căsuță și poienița s-a umplut de flori, de căprioare, de iepurași, de bursuci și de mii păsărele...

De acum ești vrednică și destul de deșteaptă ca să duci o viață frumoasă aici. Noi îți vom da semn când va trebui să te întorci printre oameni, că ești pe jumătate înger. Rămâi cu bine, fata noastră cea harnică și bună!

Cele două au dispărut ca un fum și fata cea bună a trăit o vreme în poiana Muntiorului, cea plină de flori și animăluțe până primi semn... Cică ar trăi și acum frumos prin satul Poiana Stoichii făcând fapte bune și învățându-și copiii să facă și ei la fel.

Anamaria-Silvia Maftei

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Clasa a IX-a B

Prof. coord. Nicoleta Stanciu

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

CINE ESTE MOȘ CRĂCIUN?

- O posibilă tâlcuire -

Ca orice copil născut în spațiul unei lumi creștine, ajuns la vârsta unei aproximative și cât se poate de terestre înțelegeri a semnificației sărbătorii Crăciunului, am întrebat și eu: cine o fi Moș Crăciun? Am primit, desigur, cam aceleași răspunsuri, oferite oricărui copil al generației mele: este un om bătrân, geneos și minunat, a cărui menire este să împartă daruri la copii.

Explicația era mulțumitoare pentru o ființă aflată în prima copilărie, când granița dintre lumea reală și cea fabuloasă era foarte flexibilă. Da, într-adevăr, Moșul era minunat, din moment ce putea să coboare pe hornul casei, să treacă prin zid și să-ți zădărnicească toată vigilența; oricum, avea putere să pătrundă pe nesimțite în spațiul domestic și să lase mult râvnitele daruri.

Mai apăreau fugăr unele întrebări adiacente cum ar fi cea legată de faptul că Moșul îmi cunoștea preferințele în materie de cadouri, dar cu problema asta parcă nu se merita să-ți bați prea mult capul. Un mic disconfort mi-a produs dubla ipostază a Moșului: cea de Moș Crăciun, respectiv cea de Moș Gerilă – deh, comunismul! În explicațiile care mi s-au oferit, ba era vorba de doi Moși diferiți, unul venind de Crăciun, iar celălalt de Anul Nou, ba era vorba de unul și același Moș.

Am depășit cu ușurință deruta pentru că, la urma urmei, ce conta numele, daruri să aducă. Iar dacă erau doi, cu atât mai bine.

Înaintarea spre adolescență a stins toată aureola de mister a personajului Moș Crăciun, iar problemele legate de el au fost puse, pe termen lung, între paranteze.

Și așa, „trecut-au anii”.

După terminarea facultății și, mai ales, după „marea înghesuială” din decembrie 1989 problema-Moș Crăciun a reapărut în orizontul intereselor mele la un alt calibru. Mă interesa ce legătură se poate stabili între Moș Crăciun – personaj fabulos – și sărbătoarea Nașterii Domnului.

O explicație cât de cât lămuritoare am găsit-o în „Mitologia românească” a lui Romulus Vulcănescu. Este vorba de o sinteză a mai multor variante de legende pe această temă, care au circulat în folclorul românesc. Astfel, din perspectiva acestor legende care trimit la momentul Nașterii Mântuitorului, se povestește că Maica Domnului, căutând un sălaș în care să aducă Pruncul Sfânt în lume, ar fi găsit un staul în gospodăria unor bătrâni: Crăciun și Crăciunoaia. Fără știrea lui Crăciun, Crăciunoaia nu numai că a găzduit-o pe Maica Domnului, ci a și ajutat-o să nască. Aflând despre cele întâmplate, Crăciun, într-un moment de furie oarbă, i-ar fi retezat mâinile Crăciunoaiei. Amarnic plăgea Crăciun când și-a dat seama de răul făcut, dar Maica Sfântă, cu puterea ei miraculoasă, a lipit mâinile Crăciunoaiei ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Copleșit de bucurie, Crăciun a organizat un mare ospăț, iar Maicii Domnului și pruncului Iisus le-a oferit daruri în semn de recunoștință. De-atunci, Crăciun cel rău și nehibzuit s-a transformat în bunul Moș Crăciun, așteptat cu mare emoție de copii.

Explicația, interesantă, în ciuda unui evident infantilism, era departe de a mă mulțumi. Am acceptat-o însă, până la un punct, ca pe o posibilă conexiune între sărbătoarea Nașterii Domnului și „vizitele” spectaculoase ale lui Moș Crăciun. A venit însă, pentru mine, și momentul unei revelații.

Am intrat, cu câțiva ani buni în urmă, în biserica Stamatinești. Biserița, lăsată aproape în paragină în timpul comunismului, a fost restaurată și deschisă credincioșilor. De la bun început m-a frapat, în timp ce priveam fresca interioară, o icoană situată pe arcada care separă pronaosul de naos:

„Iisus Hristos cel vechi de zile”. În icoană apare chipul lui Iisus Hristos bătrân, cu părul alb, cu barba albă și lungă cât veacul. Primul gând care mi-a venit în minte a fost acela că iconarul l-a reprezentat pe Mântuitorul Iisus din perspectiva eternității sale.

Am respins repede acest gând pentru că nu se potrivea deloc cu numele icoanei – Iisus Hristos cel vechi de zile. Eternitatea este dincolo de timp, dincolo de curgerea zilelor. Și-atunci ce poate să semnifice această reprezentare iconică a Mântuitorului? Cu siguranță, este vorba de Iisus în ipostaza sa de Fiul al Omului. Întrupându-se, Iisus Hristos și-a asumat cea mai mare parte a condiției umane, inclusiv îmbătrânirea. Prin îmbătrânire, Iisus Hristos este contemporan cu toate generațiile trecute, prezente și viitoare.

Această reprezentare a Mântuitorului din perspectiva naturii sale umane, îngemănată însă cu natura sa divină, este confirmată de anumite elemente simbolice ale icoanei. Capul lui Iisus Hristos cel vechi de zile este încadrat de un romb echilateral și apoi de nimbul circular. Este știut faptul că patrulaterul simbolizează lumea finită, în timp ce sfera, cercul, deci aureola, simbolizează infinitul, eternitatea, dumnezeirea.

Această icoană a continuat și continuă să mă fascineze și e prima care îmi atrage privirea de câte ori intru în biserică. Recent am mai observat un alt detaliu: veșmintele în care este îmbrăcat Iisus Hristos cel vechi de zile sunt de culoare albă și roșie, ambele culori purtând parcă patina timpului. Abia acum percepția s-a întregit, iar icoana mi-a dezvăluit o semnificație minunată: Iisus Hristos cel vechi de zile este Moș Crăciun.

De când s-a întrupat, ne-a adus și ne aduce daruri infinit mai prețioase decât aurul, smirna și tămâia aduse de cei trei magi. Ne aduce sănătate, lumina minții și a inimii, bucurii și, mai ales, un dar neprețuit: mântuirea.

Să-l primim așadar pe Iisus Hristos – Moș Crăciun în casele noastre, în inimile noastre, cântându-i „Leru-i ler”, ca astfel să ne fie casa casă și masa, masă.

**Prof. Elena Hrușcovașchi,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani**

Filosofia internetului

"Mi-e frică de tehnologie pentru că-i lipsită de sentimente, de umanitate, de spontaneitate"

Tehnologia...O întâlnim în toate sectoarele vieții , de la fabrici și uzine până la uzul personal . Vârsta de la care copiii intră în contact cu internetul , tabletele , telefoanele inteligente este din ce în ce mai fragedă . Uneori , mă gândesc cu groază la viitorii mei copii sau nepoți, dacă dependența de internet

va lua amploare. Îmi imaginez cum ar fi să îmi construiesc o cabană în cea mai desăvârșită sihăstrie și să nu le dau ocazia de a intra în contact cu "viciul tehnologiei ". Dar, cu siguranță , ar fi egoist , pentru că acesta prezintă și părți pozitive . Binefacerile pe care ți le poate oferi internetul sunt : volumul mare de informații și accesibilitate ; comunicarea neîngrădită de distanțe, aplicații care facilitează viața, programe de dezvoltare personală, forumurile, unde intri în contact cu experiențe de viață ale diferiților utilizatori . Chiar și eu, recunosc, am mai multe cărți descărcate de pe internet decât am în biblioteca reală. Așadar, internetul nu e "o pacoste" în esența sa.

"Tehnologia este distructivă doar în mâinile acelor oameni care nu realizează că sunt unul și același proces cu întreg Universul" (Alan Watts).

Prin urmare , decât să denigrăm tehnologia , mai bine am învăța să o folosim înțelept. În școală ar trebui să se facă programe prin care adolescenții , cei mai vulnerabili la Facebook , Tumblr , Twitter , să fie învățați să prețuiască viața - pentru că " Viața e ceea ce se întâmplă când ești ocupat să butonezi telefonul " - să

fie învățați să prețuiască libertatea de expresie, magia cuvintelor, farmecul limbajului non verbal. Să fie înștiințați cu privire la prejudecățile care circulă , de tipul : " nu ai facebook , nu ai viață socială ", " referatele de pe net te scutesc de vizitele la bibliotecă", "de ce să ies din casă când păstrez legătura cu prietenii mei pe internet" și chiar "sunt superioară colegelor mele pentru că am mai multe like-uri " .

A fi cunoscut, întodeauna leagă numele tău de un anumit domeniu de activitate, spațiu sau eveniment . Să devii cunoscut doar pentru că ți-ai făcut, într-o după-amiază ploioasă , un cont de facebook, nu e deloc o realizare sau ceva cu care "să te mândrești " peste măsură. E un fapt oarecare. E cât se poate de banal să stai în casă și să dai "add friend" până faci bășici la degete, gândindu-te că acei oameni vor veni pe profilul tău, îți vor aprecia pozele și, cine știe, te vor recunoaște când ieși să cumperi pâine de la supermarket. Mediul virtual nu va înlocui niciodată relațiile umane în toată complexitatea lor . E ca și cum ai pune un motor de barcă la o rachetă. Mediul virtual e o alternativă , atunci când nu există altă posibilitate de comunicare. Dar, în ziua de astăzi, a devenit un surogat al relațiilor sociale.

Andreea Papp
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani
Prof. coord. Deniza Toia
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

S-a petrecut în octombrie

1 octombrie 331 î.Hr.

A avut loc bătălia de la Gaugamela. Este una din cele mai importante bătălii din seria expedițiilor organizate de Alexandru Macedon pentru cucerirea Imperiului Persan. În ciuda unei mari disproporții numerice între armatele lui Alexandru Macedon, respectiv cele ale lui Darius al III-lea, în favoarea celui din urmă, armatele greco-macedonene, conduse de energicul lor comandant au obținut victoria decisivă, care a dus la prăbușirea Imperiului Persan.

17 octombrie 1777

S-au încheiat bătăliile de la Saratoga, parte integrantă a revoluției americane. Prima bătălie a început la 10 septembrie 1777 și a avut un rezultat nedecis. A doua bătălie a început la 7 octombrie și s-a încheiat cu capitularea armatelor engleze, conduse de faimosul general J. Burgoyne. Victoria obținută de generalul american Horatio Gates a avut o semnificație pozitivă pentru evoluția ulterioară a războiului care a dus recunoașterea independenței S.U.A de către coroana britanică.

S-a petrecut în noiembrie

10 noiembrie 1444

S-a desfășurat „cruciada de la Varna”. Ar putea fi considerată episodul final al Campaniei celei Lungi desfășurată de lăncu de Hunedoara în Peninsula Balcanică. Inițiativa cruciadei a avut-o regele Ungariei și al Poloniei Vladislav I, la insistențele căruia i s-a alăturat lăncu de Hunedoara. Raportul de forțe era favorabil turcilor, iar o greșeală tactică a regelui Ungariei și al Poloniei, care, fără a asculta sugestiile făcute de voievodul transilvănean, a dorit să-l captureze pe sultan, a sortit întreaga bătălie eșecului.

4 noiembrie 1852

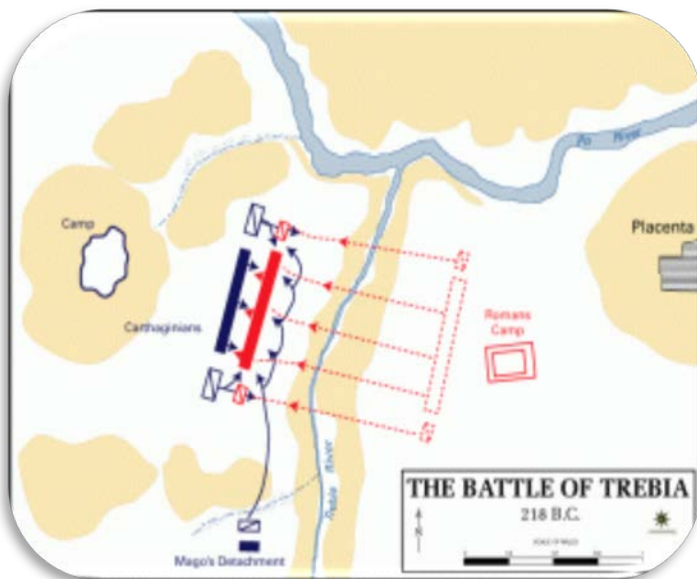
Contele Camillo de Cavour a devenit președinte al Consiliului de Miniștri al Piemontului. În această calitate a avut un rol hotărâtor în prosperitatea economiei piemontezeși a contribuit la consolidarea monarhiei constituționale, fiind un apropiat al regelui Victor Emanuel al II-lea. În galeria personalităților politice italiene, Cavour ocupă unul din cele mai înalte locuri pentru contribuția covârșitoare pe care a avut-o în desfășurarea procesului de unificare a Italiei.

S-a petrecut în decembrie

18 decembrie 218 î.Hr.

S-a desfășurat bătălia de la Trebia, una din marile bătălii ale celui de-al doilea război punic, bătălie care a pus în evidență calitățile tactice ale lui Hannibal. Armatele adverse, cele cartagineze și cele romane, au fost dispuse pe malul stâng, respectiv drept ale râului Trebia, afluent al Padului. În ciuda efectivelor militare comparabile care au fost aruncate în luptă de ambele armate, consulul Titus Sempronius Longus, care a avut inițiativa atacului, trecând armatele sale pe malul celălalt al râului, a fost înfrânt. Trupele romane au fost nevoite să se retragă în Piacenția.

5 decembrie 1864

Alexandru Ioan Cuza a promulgat Legea instrucțiunii publice, prin care conferea, pentru prima dată, o organizare unitară a sistemului de învățământ românesc. Conform prevederilor acestei legi, învățământul primar devenea obligatoriu și gratuit, desfășurându-se pe o perioadă de patru ani, învățământul secundar dura șapte ani, iar cel universitar, trei ani. Prin această reformă, Domnul Unirii a pus bazele învățământului românesc modern.

Prof. Elena Hrușcovich,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

Formarea de competențe prin cunoașterea istoriei locale

Consider că originalitatea este partea distinctivă a fiecărei persoane, devenind o condiție sine qua non pentru existența unora. Așadar, originalitatea este o caracteristică în dezvoltarea personalității.

De la această idee, am plecat și noi, clasa a XI a E, din Liceul Pedagogic „Spiru Haret”, în realizarea proiectului care avea ca temă “Formarea de competențe prin cunoașterea istoriei locale”. Proiectul propunea ca și activități cercetarea și analiza monumentelor istorice din Focșani, realizarea de sondaje de opinie în rândul cetățenilor orașului nostru și întocmirea de statistici pe baza acestora. Totodată, proiectul ne-a oferit libertate de exprimare, alegându-ne singuri obiectivele istorice pe care trebuia să le analizăm.

Recunosc că a fost cam dificil să ne organizăm și să ne mobilizăm datorită mediilor diferite din care provenim, personalităților noastre și faptului că, până în momentul realizării proiectului, eram distanți unii față de alții, eram rezervați în ceea ce privește relațiile de amicitie cu ai noștri colegi.

Această situație nu a fost văzută doar ca pe un proiect, ci a fost un prilej de a ne cunoaște mai bine țara și unele din personalitățile ei, să ne schimbăm atitudinea unii față de alții, să conștientizăm cât de puternic este impactul pe care îl are istoria asupra generațiilor actuale și a celor care vor urma.

De asemenea, am descoperit adevăratul sens al sintagmei “muncă în echipă”. Acest lucru prezintă o gamă variată de avantaje, beneficii pe tot parcursul vieții, ea contribuind puternic la perfecționarea comunicării și la menținerea unor

relații de amicitie bazate pe aceasta.

Am întâlnit oameni care au fost dispuși să ne ajute, care ne-au acordat puțin din timpul lor, dar și persoane care, pe lângă faptul că nu au vrut să ne răspundă la niște simple întrebări, au folosit violența verbală. Au devenit agresivi la simpla întrebare: “Cine a fost Ștefan cel Mare?”, au ezitat să răspundă, au refuzat, cel mai frecvent motiv fiind graba. Încă nu știm care au fost adevăratele motive ale reacției intervievaților, dar cred că lipsa unei culturi generale este unul din motive.

Mi se pare revoltător că încă există oameni care nu au nici minimum de cunoștințe despre istoria națională, că nu știu care au fost unele dintre cele mai importante personalități ale istoriei României și că nu au nici cea mai vagă idee de rolul acestora în formarea societății românești.

Laura Cernat,
Clasa a XI-a E
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani
Prof. coord. Corina Agache,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

PANĂ MĂIASTRĂ

Nu mai sunt nimic, pentru că am vrut să devin totul...

- Note de lectură -

Cine nu a fost, cel puțin o dată, îndemnat de propriile convingeri să întreprindă numeroase proiecte mărețe, aparent imposibile? Și cine nu a fost nevoit să constate că toate acele încercări de a atinge absolutul sunt zadarnice? Să încerci apoi altele, să te frământați, să ajungi din nou la eșec și să te simți un „Un om sfârșit”?

În romanul sau autobiografic, Giovanni Papini descrie cu o crudă obiectivitate numeroasele etape extremiste ale vieții sale. Un om „născut cu boala grandorii”, măcinat de gânduri contradictorii și torturat de o conștiință activă, cu un bogat spirit critic, care își justifică neîmplinirile cauzate de aspirații mult prea înalte, imposibil de atins. Sinceritatea și pesimismul exagerat se transpun în fraze pline de lirism și filozofie, trasând un portret sufletesc și mental complex.

Cred că întreaga sa activitate a stat sub influența unui cunoscut vers a lui Walt Whitman: „Eu întreb: Cine e cel ce-a trecut înainte? Pentru că eu vreau să trec și mai înainte! “. Probabil acesta i-a fost un îndemn permanent pentru întreaga sa viață tumultuoasă și pentru un orgoliu maladiv. Această bogată activitate a conștiinței și intelectului își pune însă amprenta și asupra talentului excepțional de scriitor al lui Papini, ducând la crearea unei capodopere ce valorifică un om al extremelor, „poet și dărâmtor, fantezist și sceptic, liric și cinic”, mereu în așteptarea unei clipe de inspirație fulgerătoare și triumfătoare. Ceea ce mi se pare deosebit este forța covârșitoare pe care o atribuie cuvintelor sale. Astfel, tot ceea ce găsim în operă, de la străfulgerări și căutări filosofice la mărturisiri, captează cititorul și îl convinge, pas cu pas, să creadă într-o căutare interioară neobosită care, deși promițătoare, se soldează cu un eșec. Fără vreo intrigă epică ori dramatică externă, interesul este menținut de intriga internă, care determină anumite manifestări exterioare.

Totul începe cu un copil care își refuză practic ideea de copilărie, cu tot ce presupune ea. Acesta este primul semnal care trădează o situație neobișnuită, o tristețe adâncă, un rezultat al maturizării precoce, și un important semn distinctiv. De ce acest copil nu poate zâmbi? Aici se naște și întrebarea: Care este motivul unei asemenea stări? În căutarea unui răspuns, continuăm lectura. Existența unei situații materiale nu tocmai bune și a părinților care par a nu-l înțelege ar putea constitui motivul unei sensibilități infantile exagerate și al apariției unui sentiment apăsător de insignifianță? Poate că nu, dar cert este că lipsa unui sentiment de apartenență, de atașament produce o mărturisire pe cât de profundă, pe atât de lămuritoare asupra statutului pe care îl are acest copil („Încă de pe vremea aceea a început războiul dintre mine și oameni.(...) nu-i iubeam, iar ei mă urau”). Astfel începe să se contureze dorința de a se izola pentru ca, mai târziu, să poată dovedi lumii că este diferit, dar că merită atenția și prețuirea ei.

Următoarea etapă a vieții, adolescența, surprinde un tânăr cu predispoziție spre singurătate care descoperă cărțile și plăcerea lecturii. Se naște în același timp însă și întrebări cu privire la utilitatea acestora. Citește mult, pune întrebări și face eforturi mari pentru a-și procura

cărțile și hârtia, pe care le numește „vicii”, nereușind să-și imagineze viața fără ele. Își creează universul pe baza a ceea ce cunoaște și află din cărți, asimilează informații, iar orgoliul îi dictează obiective imposibil de atins: să scrie cea mai completă enciclopedie a lumii, să transpună întreaga istorie a lumii într-o carte, să interpreteze Noul Testament, să studieze și să cunoască întreaga literatură universală. Se avântă în multe domenii distincte și nu se poate crampona în unul singur. Până acum, tânărul pare a avea o filosofie de viață fascinantă. Deși eșecul e garantat, el nu îl conștientizează până în momentul apariției, ajungând de multe ori pradă depresiei și pesimismului exagerat. Totuși, deși viața sa a mers din eșec în eșec, capătă experiență și își descoperă talentul literar, reușind mai târziu să tipărească o revistă ce își propune să zguduie conștiințe și să reclădească din temelii concepții de viață.

Odată cu revista, devine cunoscut, își publică diferite cărți și este apreciat de societate. Pare că a primit ceea ce își dorea cu ardoare. Ar trebui să fie mulțumit? Mulți ar spune că da, însă ar greși. Conștiința sa a suferit numeroase și importante schimbări, au apărut multe alte preocupări și gânduri contradictorii, devenind practic alt om. Cum s-ar putea bucura de împlinirea dorinței unui străin, el, un om egocentric? Cum s-ar putea explica faptul că, atunci când scrierile îi erau citate cu mare admirație, el preferă să se izoleze complet de toți apropiații și se retrage din societate?

Deși parcurge mai multe sisteme filozofice, niciunul nu îl ajută să descopere sensul vieții, al spiritului. Devine preocupat de esență, lasă la o parte materia. Își dorește ca toți ceilalți oameni să-i împărtășească convingerile, se avântă din nou într-un proiect imposibil de realizat, dar de această dată eșecul are un ecou mult mai puternic, făcându-l să conștientizeze, într-un final, că desăvârșirea nu poate fi atinsă. Adăugându-se încă o nereușită la un lung șir, se afundă într-o depresie adâncă din care, aparent, nu s-ar putea ieși.

E greu de presupus dacă cel care, din stadiul de aspirant al cunoașterii absolute și condus de idealuri mărețe, care se soldează de fiecare dată cu eșecuri, va reuși să depășească sentimentul de a se ști „sfârșit” și cum va face asta. Adăugând la ecuație un orgoliu nemăsurat pe lângă depresie și o bogată viață interioară, cum ar reuși o astfel de persoană să-și continue existența, lăsând totul în urmă și acceptând situația? Papini oferă în cartea sa răspunsul și la această întrebare. Personajul creat de el, greu de caracterizat de altfel, se întoarce în locurile natale, redescoperă iubirea pentru semeni și literatura. Conștientizează nu doar că nu este pierdut, ci și că energia și resursele sale intelectuale sunt inepuizabile.

Ultimele pagini surprind renașterea și concentrarea într-un nou proiect de a porni, din nou, în căutarea adevărului absolut. Sub același imbold „totul sau nimic”, dar cu forțe noi, regenerate, călătoria către Sine se desprinde de paginile cărții și își așteaptă continuarea. Poate că se va diferenția de la un cititor la altul, dar ecoul ei va fi la fel de puternic, dovedind că omul, în ciuda tuturor circumstanțelor deprimante, se poate debarasa de tot ceea ce ar contraveni conștiinței sale, reușind să înceapă, atunci când e nevoie, o nouă viață.

Alexandra Olteanu,
Clasa a X-a B,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani
Prof. coord. Iuliana Canae,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Simțul renașterii

...Simt. Simt în jurul meu respirația copleșitoare a soarelui, dar nu îl pot vedea din cauza frunzelor din tufișul în care stau pitită. Dintotdeauna mi-am dorit aventuri fabuloase și am fost în căutarea anumitor răspunsuri. De exemplu, aventura mea de săptămâna trecută m-a ajutat să aflu că stră-stră-strămoșii mei au apărut acum 65 de milioane de ani și că numele meu de familie este dat de un mare rege spartan, Menelaus. Această aventură m-a costat patru piciorușe, două pe stânga și două pe dreapta, dar nu regret nimic.

Mă uit la mărețul soare și mă întreb: oare cum o fi acolo, sus? Oare vântul se simte altfel? Oare când atingi norii auzi îngerii cântând la harpă? Doar gândindu-mă la asta, inima îmi bubuie de parcă mi-ar ieși din piept! Mi-aș da toate piciorușele ca să pot trăi pentru o zi acestă plăcere, însă barierele create de alții mă îmiedică să depășesc granițele realității și așa rămân pe veșnica frunză verde și insuportabil de plictisitoare, în loc să mă pot bucura de minunile lumii.

Dar ce văd? O lumină albastră, strălucitoare, parcă mă ademenește spre ea. Oare astrul mi-a ascultat rugăciunile și mi-a trimis o scânteie care mă va duce la el? Cu cât mă apropii mai mult cu atât simt o ușoară căldură până ajung la scânteie. Niciodată nu am mai văzut o asemenea lumină, mai ales în timpul zilei! O cuprind cu privirea de parcă întreaga mea existență ar depinde de ea, însă nici nu apuc s-o admir omizește când o forță imensă mă înhață. Un monstru uriaș cu patru picioare imense mă răpește și mă azvârle într-o scorbură ciudată din material alunecos și tare, de culoare albastră. Înăuntru e haos total: zeci de semeni de-ai mei strigă disperați după ajutor și încep a se plânge că nu vor să ajungă accesorii pentru măști sau bijuterii. Zadarnic însă, căci scorbura ciudată în care ne aflăm este acoperită de arătări și o beznă cumplită amplifică teroarea neajutoratelor mele rude. Simt puternic diferența dintre întunericul din tufiș și cel de acum. Atunci simțeam siguranță, confort și căldură, acum tot ce pot simți sunt fiorii reci ai necunoscutului.

Mult timp am stat acolo, înghesuiți unul peste altul! Am pierdut repede numărătoarea orelor datorită poveștilor unchiului meu despre răpitori. Cică aceștia ne-au închis de fapt într-o alcătuire diabolică, pe care ei o numesc cutie, urmând să fim duși într-un tufiș sofisticat, zis și laborator. Și așa a și fost. Zeci sau poate sute de cutii cu pereții transparenți erau înșiruite într-o

încăpere mare. În timpul petrecut aici am învățat multe lucruri despre specia pe două picioare numită om. Ei se pare ca se hrănesc cu un lichid numit cafea, unii devenind foarte morocănoși în lipsa ei, cei mai mulți au pielea albă și peri numai pe cap! Iar unii uită să pună capacul la cutie! Simpatice creaturi! Profitând de această șansă, am așteptat ca toți să plece, iar cu prima ocazie m-am târât regejor din celula transparentă. De evadat a fost ușor, însă drumul spre ieșire a fost o adevărată provocare, iar asta mă face să cred că destinul îmi oferă ceea ce aștept de când mă știu: aventura vieții mele!

Tiptil-tiptil, m-am furișat pe fereastră și am savurat libertatea în mângâierea suavă a soarelui. Totul părea pictat în cupru, iar de la înălțimea de la care eram mă simțeam atotputernică, de neînvins și chiar nemuritoare. Ajungând pe pământ, mă bucur de roua găsită prin iarba și admir minunatele flori parfumate. Sunt atât de mari față de mine, încât iau distanță, ca nu cumva să mă lovească vreo petală.

M-am simțit așa de mică, încât îmi doream mai mult ca niciodată să mă pot refugia sub frunza de care mi-am dorit atât de mult să scap... Dar poate că merit asta. Eu am fost cea nemulțumită, dornică de aventuri, cea care și-a dorit să plece lăsând în urmă locul în care era ocrotită. Am lăsat propria-mi ambiție să-mi fure tinerețea și poate chiar întreaga viață.

Îmi dau seama abia acum de trecerea timpului, reflectându-mă într-un ochi de baltă și înfricoșându-mă de ceea ce văd! Trupul mi s-a deformat și îngrășat, ochii-mi sunt tulburi și până și perișorii mi s-au înăspriț. Mă urc pe cea mai înaltă creangă a unui copac din apropiere spre a-i oferi soarelui ca ultim omagiu trupul care a știut să-l iubească fără să-l simtă și sufletul care l-a simțit fără să-l atingă!

Simt pierderea stăpânirii propriului corp așa că cedez în brațele morții, aceasta înconjurându-mă cu mâinile ei rigide, dar calde. Oare însăși moartea mă compătimește? Mila ei nu mă încălzește cu nimic, ci mă înfiorează! Niciodată nu am mai perceput un asemenea freamăt tulburător și mă gândesc cu groază că acesta e ultimul lucru pe care îl voi trăi. Zeci de zile am trăit în lumina călduroasă a soarelui, m-am bucurat de briza vântului și am auzit păsările cântând.

Mereu mi-am dorit mai mult, însă nu știam că deja aveam totul. Ce am acum sunt gândurile mele înnăbușite de întunericul care m-a făcut să-mi creez propria închisoare, zidită din temeri, nesiguranță și griji. Oare îmi voi pierde și conștiința și amintirile, lăsând în urma mea doar un trup inert?

Nu, nu pot avea un sfârșit așa banal, după toate aventurile avute! Inima îmi bate mai repede ca niciodată, pulsând curaj în tot corpul. Simt! Simt cu atata intensitate de parca până în acest moment aș fi fost incompletă, iar acum corpul mi-e împlinit. Cu puterea dată de noua ființă din mine, reușesc să sfâșii bezna morții, evadând din propria închisoare.

Nu doar eu m-am schimbat, ci și florile, copacul și frunzele! Dezmorțindu-mă, vad cum două petale mari albastre, poleite cu diamante, mă înconjoară. În viața mea nu am mai văzut asemenea minunății și încercând să le dau de urmă, mă împiedic și cad. Însă, în timpul căderii s-a întâmplat un adevărat miracol: am zburat !

O uriașă senzație de bucurie m-a cuprins în acel moment, eliberându-mă de toate limitele impuse la naștere. Și nu e vorba doar despre zbor, ci cum am reușit să ajung aici! Din întunericul cald al căminului protector am ajuns în bezna necunoscutului din cutia oamenilor, reușind să supraviețuiesc, iar apoi m-am maturizat în liniștea propriilor gânduri. A venit momentul să-mi împlinesc destinul, așa că mă avânt tot mai sus. Și simt... simt vântul ce-mi adie printre aripi, făcându-mi corpul să danseze grațios pe cer, simt cu adevărat soarele mângâindu-mă mai dulce ca niciodată, în timp ce îngeri deghezați în păsări îmi încântă auzul cu trilul lor.

De acum sunt Menelaus Blue, omida care a luptat pentru înfrângerea barierelor și a învins ca fluture!

Laura Călin,
Clasa a XI-a C,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret”
Prof. coord. Carmen Ion,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret”

Simt, deci exist!

Mă simt tot mai pierdută! Cu cât timpul trece, cu atât pierd lucruri prețioase sufletului meu. Devin tot mai săracă în simțuri și în gânduri. Nimic nu pare a mai avea sens. În mintea mea se creează o furtună continuă ce nu vrea să se oprească. Simt cum mă înlănțuie și cum mă obligă să fac parte din ea. Îmi pierd încrederea în mine, frica mă supune, iar grija că ziua de mâine îmi va umple paharul cu încă un strop de amărăciune mă face să cred că existența mea nu are niciun sens. Nu îmi aduc aminte ultima oară cand am zâmbit. Să fi fost ieri? Sau poate azi?

Gândurile vin și pleacă la fel și speranța de a-mi mai găsi fericirea. Încerc să caut, să explorez căi de a-mi bucura sufletul, dar niciodată nu le găsesc. Sfârșesc prin a mă cufunda în același pat, din aceeași cameră, din aceeași casă de care m-am săturat. Diminețile, mai pustii ca-ntotdeauna, mă găsesc în fotoliul vechi, meditănd la un mijloc de a mă elibera din închisoarea propriului meu corp. Încerc să mă dezobișnuiesc de obiceiurile mele vechi, dar parcă ceva mă ține și nu mă lasă să evoluez și brusc îmi dau seama că încremenesc în timp, în propria mea lume, fără să mă dezvolt. Rămân eu, aceeași dintotdeauna, fără nimic în plus sau în minus.

Închid ochii...și mă gândesc la zilele de vară care au trecut, la diminețile în care primele raze de soare îmi scăldau chipul în lumină. Și la serile, serile cand mă plimbam pe alea cu un singur felinar ce abia mai pâlpâia, gata, gata să se stingă. Acele vremuri sunt demult apuse. Ele nu mai sunt, nu mai pot fi aduse înapoi și nici eu nu pot trăi la infinit în trecut. Nu îmi doresc asta, dar se pare că însuși trecutul mă urmarește pentru ca în final să mă abandoneze într-o tristețe abisală.

Frig, ploaie și vant. Acestea sunt singurele lucruri pe care le mai simt. M-am izolat în camera mea, printre munții de cărți, de acum prăfuiți. Nu ies din casă decât seara, pentru că nu văd și nici nu mă vede nimeni. Plouă. Îmi place să mă plimb prin ploaie. Să ies acum? E ora 22:45, puțin cam târziu pentru plimbări. Dar de ce nu? Îmi caut prin mormanul de haine de pe fotoliu pelerina de ploaie și ies pe ușă. Plouă destul de tare! Mă simt în siguranță, căci pe vremea aceasta sigur nu întâlnesc pe nimeni. Mă așez pe trotuarul ud, a carui răceala nu mă deranjează. Îmi ațintesc ochii spre cer și las picăturile de ploaie să îmi inunde chipul. Mă eliberez de orice gând și ascult vântul care îmi șoptește vorbe înduioșătoare.

Un tropăit puternic distruge starea de echilibru pe care o construisem. Îmi fixează privirea

deasupra umărului drept și îl văd. Înalt, grăbit, într-un palton negru, își scutură părul îmbibat cu stropi de ploaie. Pentru prima dată, după mult timp, rămân blocată. Continui să îl privesc, el mă observă, probabil pentru că stau în ploaie pe trotuar, îmi zâmbeste călduros, se apleacă, se uită fix în ochii mei și îmi spune *“Bună, ești bine?!”*. Nu știu ce să îi răspund așa că întorc privirea și mă fac că nu am auzit. Simt că mă privește insistent, deci așteaptă răspunsul. Mă uit la el și îi spun un *“Da”* sec. Se ridică și se îndepartează. Rămân câteva clipe uitându-mă în gol, urmărind cu privirea locul unde îl poartă pașii apăsați.

Mă grăbesc să ajung acasă. Nu știu de ce mă grăbesc, oricum nu mă așteaptă decât praful de pe mobilă și teancul de cărți din dormitor. Cu cât mă grăbesc mai tare, cu atât mai mult mă gândesc la bărbatul misterios, al cărui chip mi-a rămas impregnat în minte. Cine este? De unde a apărut? Să fie un semn? Ce semn să fie? E o gogomănie! Degeaba îmi pun întrebări la care nu există răspuns. Eu, pionul solitar, lupul de stepă, ajung să mă gândesc la o persoană pe care abia am întâlnit-o. Oare mă schimb?

Nici nu îmi dau seama cum, dar sunt deja acasă, în pat. Am închis ochii doar pentru cinci minute și imediat s-a făcut dimineață. Deschid televizorul pe un program pe care nici nu îl urmăresc și merg direct în bucătărie. Cu ochii aproape închiși, caut borcanul cu cafea în dulap și încerc să mă dezmeticesc. Suprinzător, cafeaua este deja făcută. Să fi devenit între timp somnambulă? Savurez cu ochii închiși cafeaua care are exact gustul care îmi place. Deschid ochii și pe scaunul din fața mea, îl vad pe el, bărbatul de seara trecută. Ciudat, nu mă simt deloc incomod în prezența lui. Am senzația că locul lui este aici.

Dispare. Un sentiment de neliniște mă cuprinde. Am sentimentul că ceva din mine a plecat o dată cu el. Îl caut în toată casa. De ce simt că trebuie să fie aici? Încotro să îl caut? Încep să plâng. Minteă îmi joacă feste. Nu înțeleg nimic din ce mi se întâmplă. Apare apoi dispare. Îl caut și nu-l găsesc.

Ajung în cameră, unde televizorul este pornit de ceva vreme. Îl închid și mă arunc în pat. Simt că sunt incapabilă să fac orice. Nu mă pot gândi decât la el. Ceva îmi spunea că în spatele acelei persoane misterioase se află un secret. Știu ce trebuie să fac! Trebuie să merg în același loc și la aceeași oră în care l-am văzut pe Mihai. Mihai? Da, Mihai. Nu știu de ce, dar simt că Mihai trebuie să fie numele lui, numai acesta. Faptul că sunt brusc interesată să-l reîntâlnesc îmi dă

fiori. Aerul lui misterios mă atrage și mă îndeamnă să mă gândesc la diferite modalități de a-l reîntâlni.

Aștept să vină seara, iar timpul trece. Trece atât de repede încât îmi dau seama că este ora 22:45. Plouă din nou, iar eu îmi caut pelerina în mormanul de haine de pe fotoliu. Ies din casă și merg în același loc în care am fost aseară. Mă așez pe trotuar, îmi ațintesc privirea spre partea dreaptă a străzii și aștept. Aștept să vină.

Realizez însă că aștept în zadar, căci este deja ora 11:30 și nu apare nimeni. Ploaia se oprește, iar eu merg spre casă. Încerc să înțeleg dacă ceea ce s-a întâmplat ieri a fost real sau nu. Intru în apartament și în dormitor, pe fotoliul pe care acum o ora stătea mormanul de haine, este Mihai. Da, Mihai, soțul meu, care îmi zâmbește, exact cum zâmbea seara trecută și-mi întinde flaconul cu pastile pe care văd scris numele meu și mai jos *Alzhemier*.

Andra Bianca Glăvan,
Clasa a XI-a C,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani
Prof. coord. Carmen Ion,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Omagiu cerului

Azi în irațiune m-a scăldat cerul.
Mi-a spălat mintea cu lacrima lui, ștergand-o pe a mea.
A plâns el pentru mine, a simțit el durerea mea pentru că și el, ca
și mine, e negru în fiecare noapte. Își ascunde boala și în fiecare
dimineață zâmbește puternic și orbitor prin soare și moare în
fiecare clipă de ploaie câte puțin.
El azi a murit pentru mine, în locul meu, mi-a înnăbușit nebunia,
ascunzând-o într-a lui.
Din cer cade și spre cer se ridică durerea, precum face și apa.
Pentru că nimic nu se infiltrează mai ușor în om, nu mucegăiește
sufletul și nu ruginește rațiunea precum o face durerea.
Și cerul singur o știe, a văzut-o pe toată. A simțit-o, l-a ars în
zâmbet, ascunsă, a plâns-o și a înghițit-o iar.

Ștefan Mircescu,
Clasa a XII-a B,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani
Prof. coord. Liliana Bratu,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

EX CATHEDRA

PROFESORUL IDEAL

MOTTO :

« Eu sunt copilul
 Tu ții în mâinile tale destinul meu.
 Tu determini în cea mai mare măsură, dacă
 Voi reuși sau voi eșua în viață.
 Dă-mi, te rog, acele lucruri care
 Să mă îndrepte spre fericire,
 Educă-mă, te rog, ca să pot fi
 O binecuvântare pentru lume. »
 (Manie Gene Cole)

A fi profesor înseamnă, în opinia mea, arta de a îndruma, de a fi responsabil, de a-ți păstra demnitatea în fața provocărilor, de a te dedica, de a te implica, de a crea, de a modela minți, comportamente, atitudini, idealuri.

Aptitudinea se demonstrează întotdeauna prin reușită în activități. Orice activitate se efectuează cu ajutorul unor mijloace sau instrumente. Faptul este evident în cazul acțiunilor practice și tehnice. Una este un bisturiu în mîna unui om neîndemînat și alta în cea a unui chirurg talentat. Tot așa am putea vorbi despre pensula pictorului, condeiul poetului sau ferăstrăul tâmplarului. Prin urmare, în joc intră și mijloace sau instrumente psihomotorii, structuri intelectuale, funcții și subproces psihice. Cuvintele au fost considerate și ca instrumente spirituale, după cum și regulile gramaticale și schemele logice sau funcțiile memoriei și procedeele imaginației.

Aptitudinile constituie latura instrumentală și executivă a personalității. Este o instrumentație psihică; uneori se spune despre inteligență că este tăioasă sau pătrunzătoare, se vorbește despre finețea auzului, despre urzeala imaginației, despre concentrarea și distributivitatea atenției etc. Toate acestea sunt posibile datorită gradului de dezvoltare a unor funcții sau a îmbinării operațiilor. Ele sunt cele care mijlocesc reușita în activitate. În consecință, valoarea aptitudinilor trebuie pusă în legătură directă cu eficiența, calitatea și modul de îmbinare a operațiilor.

Cadrul didactic își asumă competent rolul de actor intelectual ce transmite cunoștințe și formează gândirea științifică a elevilor, uzând de mijloace comunicative centrate pe un conținut de specialitate și având o mare eficiență. Învățătorul și profesorul dispun de aptitudine empatetică, ei se transpun în modul de gândire și simțire a fiecăruia din elevi și astfel dialoghează mereu cu ei, dirijând procesul de învățare. În acest plan, o însemnată capitală au capacitatea de a demonstra și scoate în evidență esențialul.

Actorul intelectual uzează de o retorică subordonată conținutului semnatic și de aceea el nu urmărește efecte spectaculoase, ci o focalizare a atenției elevilor asupra conținutului, adecvându-și timbrul și intonația discursului la construcția logică a expunerii și aplicând exact și eficient accentul logic asupra ideilor principale sau punctelor nodale din respectivul ansamblu cognitiv. Intuiția psihologică este, de aceea, o condiție indispensabilă măiestriei pedagogice.

A fi profesor înseamnă a transmite, a da mai departe din propriile valori, credințe, atitudini, stări, unor oameni care își pornesc drumul vieții cu dorința a de a fi educați. Consider că un profesor desăvârșit nu este acela care se autoîntitulează „prietenul” educatului, căci termenul de prieten, pentru mine, are conotații mult mai profunde. Nu.

Profesorul desăvârșit este cel care te ascultă și te înțelege în limitele manierei obiective, care însă cu autoritate își impune sarcinile și demersurile pe care le are de făcut cu elevii săi; în acest fel, abordând această atitudine, el nu va risca să se abată de la sarcinile pe care le are de făcut, iar elevii săi, nu vor risca să se abată de la drumul cunoașterii. Astfel, profesorul poate fi asemănat unui ghem de sensibilitate și autoritate, apropiere și răceală, stăpânire de sine și înțelegere, acalmie și neliniște.

A fi un profesor bun înseamnă un risc asumat. Și asta deoarece pregătirea pentru a predă, pentru a-i învăța pe alții cum să învețe este o operă niciodată încheiată și care implică multă răbdare, momente de descurajare și multe ore de studiu. Totuși, la capătul acestui drum te pot aștepta multe lucruri și satisfacții.

Principala calitate a profesorului ideal este vocația pedagogică, «să te simți chemat, ales pentru această sarcină și apt pentru a o îndeplini.»

Profesorul ideal iubește meseria pe care și-a ales-o, iubește elevii fără discriminare, depune toate eforturile pentru a-i modela și a-i educa pentru viață.

Un dascăl ideal este acela care se pune la dispoziția elevilor, manifestă empatie, îi înțelege, le trezește interesul și curiozitatea pentru cunoaștere dar și pentru un comportament adecvat.

Clasa, colectivul de elevi trebuie privit ca pe o familie numeroasă, iar profesorul adevărat va ști să respecte particularitățile de vârstă și individuale ale elevilor, va găsi resursele și metodele necesare pentru a lucra cu fiecare indiferent de problemele pe care le au elevii pătrunzând în lumea lor interioară.

Profesorul bun este acela care stabilește ușor și adecvat relații cu elevii, părinții, colegii, cu comunitatea, comunică ușor și eficient, dovedind că este persuasiv, convingător. Profesorul ideal este acela care dovedește o foarte bună pregătire în specialitate, știe să transmită cunoștințele elevilor, le creează o stare afectivă pozitivă, îi susține și îi motivează pentru a participa cu succes la procesul didactic. Pune accentul pe motivația intrinsecă, îi poate motiva pe elevi făcând apel la motivația pozitivă, îi laudă pentru rezultatele obținute sau pentru un comportament adecvat, îi premiază, îi evidențiază în fața colegilor pentru progresul făcut, le

permite să desfășoare o activitate, un joc, un rol care să le facă plăcere; dezvoltă un tip de motivație afectivă, deoarece elevii își rezolvă sarcinile pentru a fi apreciați de dascăl, pentru a fi iubiți de părinți, pentru a se simți apreciați de colegi. Cei mici au o motivație extrinsecă, deoarece ei doresc să învețe cu scopul de a obține recompense de la cei din jur sau pentru a evita pedepsele.

Cu mult tact și măiestrie pedagogică, profesorul ideal trebuie să aibă o atitudine corectă față de elev, să-l evalueze și aprecieze just, obiectiv, să încurajeze elevii în caz de eșec, să-i determine să aibă încredere în puterea lor, să-i valorizeze. Toate acestea presupun inventivitate, ingeniozitate, inteligență, creativitate din partea dascălului.

Profesorul care capacitatea de rezistență la situații stresante, are un echilibru emoțional, este blând, calm, liniștit, deschis, înțelegător, sociabil, cald, asigurând un suport emoțional pentru elevi. Profesorul trebuie să fie un model de personalitate pe care elevii îl pot folosi în dezvoltarea lor interioară.

Profesorul dă dovadă de profesionalism prin a fi un mentor, ghid, partener, o persoană, un prieten care stabilește o relație echilibrată între el și elevi. Este cel care rezolvă problemele în comun, ține seama de părerile, argumentele, opiniile, ideile elevilor, construiesc împreună învățarea. Acordă o atenție cuvenită tuturor elevilor, indiferent de poziția lor socială și materială, de nivelul socio-cultural al familiei, de nivelul lor intelectual, de crezul religios, de influențele exterioare și le acordă șanse egale în educație.

Cadrul didactic profesionist este acela care participă alături de elevi la acțiuni extracurriculare, la concursuri școlare, competiții sportive, seri culturale, seri distractive, care știe să râdă și să danseze alături de elevii săi.

De asemenea, un profesor bun nu își poate permite manifestarea în mod spontan a unor sentimente de atracție sau de respingere, simpatie sau antipatie, acceptare sau neacceptare pentru unii elevi, aceste reacții având efecte traumatizante asupra grupului.

Un dascăl cu calități profesionale, însușiri pozitive ale personalității nu va fi uitat niciodată și pot fi rememorate, cu drag, aspecte trăite chiar după mulți ani.

1. Fii perseverent- zile întregi de trudă în care reușitele se vor împleti cu eșecurile ori cu deziluziile, pentru a putea ajunge în sfârșit să spui liniștit « Mi-am făcut datoria ! »
2. Învăță continuu – “Nu m-am facut de ras”
3. Fii conștiincios – “Am fost responsabil”
4. Fii drept, nu defavoriza elevii – “Am fost corect “
5. Respectă elevii – “Am respectat copiii”
6. Fii deschis – “Am luminat calea elevilor mei”
7. Fii generos – “Am oferit tot ce am avut”

UN COD DE VIAȚĂ!

1. COPILUL ESTE O PERSOANĂ - îl respect
2. COPILUL ÎȘI DESCOPERĂ CORPUL - îi arăt că sănătatea este o forță
3. COPILUL SE MINUNEAZĂ - îl ajută să caute frumosul

4. COPILUL CAUTĂ UN MODEL- sunt pentru el un exemplu
5. COPILUL ARE NEVOIE DE UN IDEAL- îl ajut să dea un sens vieții sale
6. COPILUL SE ÎNDOIEȘTE DE EL - îi dau încredere în el
7. COPILUL VREA SĂ FIE INDEPENDENT - îl invit să fie responsabil
8. COPILUL ÎȘI AFIRMĂ PERSONALITATEA - îl ajut să se cunoască
9. COPILUL SE GÂNDEȘTE DOAR LA EL - îl invit să descopere societatea
10. COPILUL ESTE CURIOS - vorbesc cu el.

(Association mondiale des amis de l'enfants)

A fi profesor, cadru didactic profesionist presupune acea măiestrie pedagogică, denumită în general, tact pedagogic ce constă în gradul calitativ de interacțiune dintre acesta și persoana educată. „De învățat înveți multe și de la toți. Dar profesor nu e decât cel care te învață să înveți.” (Constantin Noica)

Așadar, consider că măiestria pedagogică se măsoară în capacități și aptitudini precum: capacitatea de a evalua și a se autoevalua responsabil, de a se autoanaliza și autocritica, de a educa și a fie educată, nu în ultimul rând, capacitatea de a discerne între experiențele pozitive și negative care rezultă în urma situațiilor născute în cadrul procesului de predare-învățare-educare, capacitatea de stimulare a motivației intrinsece, a creativității, a adaptibilității educatului la condițiile exterioare, aptitudinea de cunoaștere pedagogică a educatului, capacitatea de organizare a activității, de raportare la cerințele și nevoile educaților/ a societății, capacitatea de organizare a informației într-un mod accesibil și nu mai puțin important, aptitudinea de a descoperi, forma și îndruma înclinațiile elevilor săi.

Concluzionând, a fi profesor este amestecul de competențe, valori, aptitudini, abilități, care, în combinație cu un strop de talent și un munte de vocație, dau naștere rețetei de succes numită educație; educație ce duce la dezvoltarea societății în toată măreția sa, căci „fiecare copil pe care îl instrui este un OM dăruit societății.” (Nicolae Iorga). Așadar, aptitudinea de a fi profesor este, ca orice altă aptitudine, parțial înnăscută, și atunci putem vorbi de har, înclinație, talent, ca în cazul celebrului domn Trandafir; parțial este o aptitudine dobândită, deci formabilă, supusa învățării, perfecționării, transformării continue.

Fiind o aptitudine, atunci e o trasatură de personalitate măsurabilă și consider că ar trebui introdusă ca probă eliminatorie și criteriu de selecție a celor ce modelează caractere, suflete, personalități....

Iată și unele opinii ale elevilor, legate de această temă:

➤ „Profesorul ideal e acela care poate comunica cu elevii, care poate fi sever când trebuie, dar și glumeț și blând. Un profesor ideal este cel care e, în primul rând, om, acela care îți cultivă dragostea de a învăța și respectul, dar nu frica față de el. Ador lecțiile la care este mai interesant să ascult profesorul decât să joc la telefon, la care nu socot minutele până la sunetul clopoțelului

și la care stau mereu cu mâna ridicată. Un profesor cu adevărat bun este acel care cu iscusință și dăruire mă captează și de la care pot învăța multe pentru că vreau, nu pentru că trebuie.”

➤ „După părerea mea, unui profesor ideal nu ar trebui să-i lipsească simțul umorului. Iar pentru a însuși mai bine materialul lecției, ar trebui să organizeze activități de grup, jocuri, pentru a ne implica activ în procesul de învățământ. Perfect ar fi dacă ne-ar permite să utilizăm telefonul mobil la lecții și nu ne-ar da teme pentru acasă.”

➤ “După opinia mea, profesorul ideal este acea persoană care știe cum să combine frumosul cu utilul, cea care încurajează și inspiră. Desigur, exigența este importantă, însă este necesar un echilibru între aceasta din urmă și o bună dispoziție permanentă. Îmi plac profesorii care transformă într- așa fel lecțiile, încât nu mai numeri minutele până la sunetul clopoțelului.”

➤ „După mine, profesorul ideal reprezintă un exemplu demn de urmat, prin a cărei influență tindem spre perseverență și desăvârșire. Bunăvoința, răbdarea și optimismul sunt calități care nu ar trebui să lipsească, acestea fiind cheia spre sufletul multor elevi ai săi. La fel, profesorul ar trebui să emane căldură, în așa fel se va crea o atmosferă plăcută în clasă.”

Concluzii privind așteptările elevilor față de profesorul ideal:

Să fie clar în explicații (56%)

Să mă ajute să înțeleg (40%)

Să cunoască foarte bine materia și să fie experimentat (27%)

Să fie simpatic și deschis (17%)

Să mă ajute să finalizez studiile (14%)

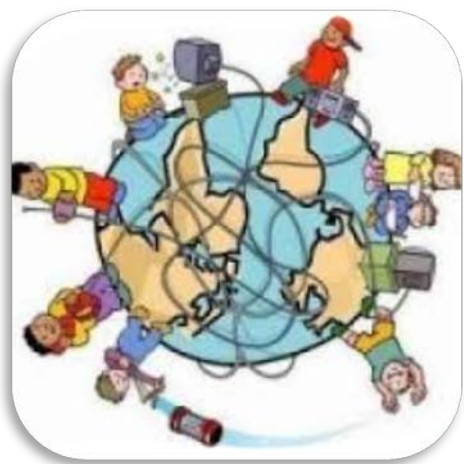
Să dea multe exemple (12%)

Să mă facă să descopăr lucruri pe care le ignoram (10%)

Să răspundă la toate întrebările, chiar dacă acestea nu sunt foarte inteligente (10%)

Să fie riguros și corect la notare (7%)

Să aibă o bună reputație și să fie stimat de toți (2%)

Iată cum trebuie să fie un profesor ideal, în opinia studenților din cadrul altor state.

Studentul belgian mediu așteaptă de la profesorul său să fie clar, să dea exemple și să fie riguros și corect la notare. Aceste așteptări trebuie probabil corelate cu percepția studentului despre cadrul didactic titular, cu care desfășoară activitatea. Să observăm că el manifestă celelalte așteptări cu o frecvență mai redusă decât ceilalți studenți.

Studentul român mediu așteaptă de la profesorul său să fie experimentat și să îl facă să descopere lucruri noi.

Studentul portughez mediu așteaptă de la profesorul său să îl ajute să înțeleagă.

Studentul francez mediu așteaptă de la profesorul său să fie clar, să îl ajute să finalizeze studiile și să răspundă la întrebări.

Astfel, așteptările parvin nu numai din partea profesorilor la începutul unui an de studiu, ci și din partea studenților care adesea se așteaptă la mai multe intrând la o facultate sau alta.

Inspirat din: www.em

**Profesor consilier școlar
Luminița Camelia Alban,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani**

Exprimarea corectă reprezintă o componentă fundamentală a culturii noastre generale. Asistăm astăzi, din păcate, la o continuă și îngrijorătoare degradare a limbii naționale. De aceea, considerăm că o pagină dedicată normelor ortografice, ortoepice și morfologice ale limbii române este oportună.

Așadar, dragi cititori, ...

DOOM-ul recomandă...

- Normele actuale nu admit decât **o formă** pentru substantivele: **astm** (nu și *astmă*), **cariocă** (nu *carioca*), **cârnat** (nu *cârnaț*), **container** (nu *contein*er), **magazioner** (nu *magaziner*), **muchie** (nu și *much*e), **tutore** (nu și *tutor*).
- Sunt considerate **în variație liberă**, cu preferință pentru prima, formele: *calamar/calmar*, *cearșaf/cearșaf*, *clown/clown*, *cafeină/cofeină*, *corijență/corigență*, *filosof/filozof*, *lăcaș/locaș*, *mănăstire/mănăstire*, *muschetar/mușchetar*, *sandvici/sendviș*, *tobogan/topogan*.
- Se scriu **cu cratimă** adjectivele compuse nesudate formate din adverb+adjectiv (adesea provenit din participiu), în cazurile în care cuvântul rezultat are înțeles diferit față de cuvintele componente: **bine-crescut** (cuvios), **bine-cunoscut** (celebru), **bine-venit** (oportun, agreat).
- În construcția cu prepoziția **de+pronume posesiv**, norma actuală admite atât pluralul, cât și singularul (justificându-se această opțiune prin faptul că prepoziția și-ar fi pierdut sensul „de felul”): un prieten **de-ai mei/de-al meu**, o prietenă **de-ale mele/de-a mea**.
- **Ora 14/18/20** – există o singură oră 14/18/20; nu se justifică folosirea la plural: *orele* 14/18/20.
- **Maximum și minimum** sunt adverbe, iar **maxim și minim** sunt adjective; prin urmare, construcții corecte sunt: **maximum/minimum trei ore**, **efort maxim/minim**; nu *maxim trei ore*.

- Fiind parte de vorbire invariabilă, adverbul nu se acordă; este corect **cel mai bine plătiți sportivi**, adverbul **bine** la superlativ relativ determinând adjectivul **plătiți**, nu substantivul **sportivi**.

- Prepoziția **datorită** (+ substantiv/pronume în cazul dativ) se folosește când rezultatul este unul pozitiv (**a reușit datorită efortului/ajutorului**); în cazul unui rezultat negativ, se folosește substantivul cu prepoziția **din cauza** (**a întârziat din cauza aglomerației**).

- Cele trei adverbe restrictive **doar**, **numai**, **decât** sunt sinonime, dar nu pot fi folosite în același tip de enunț: **doar** și **numai** se folosesc în enunțuri afirmative, în vreme ce **decât** apare exclusiv în enunțuri negative; **iau doar/numai mere**, dar **nu iau decât mere**. Este incorect un enunț afirmativ de tipul *iau decât mere*.

Bibliografie: - *DOOM* - Ediția a II-a, Univers Enciclopedic, București, 2005

- Lăzărescu, Rodica – *Ortografia pe înțelesul tuturor*, Editura Corint, București, 2008

Alexandra Olteanu,
Clasa a X-a B,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani
Prof. coord. Iuliana Canae
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

RIDENDO

Perle din teze și extemporale

„Din spusele lui Lucian Blaga el fiind și poet și în același timp și filosof ne spune cum și-a zidit Meșterul Manole soția sub pietre și var pentru ca să înalțe biserica.

Din punctul meu de vedere nu mi se pare corect ceea ce a făcut Meșterul Manole a făcut un gest de cruzime cu soția lui pentru că trebuia să o îngroape într-un loc în care sunt toți la fel că în loc să o zidească pe ea acolo putea să pună în loc altceva.

Lucian Blaga a fost poet, filozof dar și în domeniul literar în perioada interbelică secția modernistă.

Lucian Blaga spune cum și-a zidit Meșteru Manole soția sub pietre și var pentru ca să înalțe biserică așa cum a considerat el că este mai bine pentru ea și să înalțe și biserică cu ocazia acesta.”

(Teză la Filosofie, clasa a XII-a)

**Prof. Felicia Panaite,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani**

CUPRINS

1. <i>Simfonie în alb</i> , prof. Vasile Lefter	p. 3
2. „ <i>Greva regală</i> ” a lui Mihai I împotriva guvernului Petru Groza, prof. Petrița Bîlbîe	p. 5
3. <i>Un proiect de istorie orală</i> , prof. Lămîița Șerban	p. 8
4. <i>Stiluri apolinice și dionisiace</i> , prof. Gabriela Arghirescu	p. 9
5. <i>Despre bunătate</i> , Anamaria Silvia Maței, prof. Nicoleta Stanciu	p.12
6. <i>Cine este Moș Crăciun?</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.14
7. <i>Filosofia internetului</i> , Andreea Papp, prof. Deniza Toia	p.16
8. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.18
9. <i>Formarea de competențe prin cunoașterea istoriei locale</i> , Laura Cernat, cl. a XI-a E Prof. Corina Agache	p.21
10. <i>Nu mai sunt nimic, pentru că am vrut să devin totul</i> , Alexandra Olteanu, cl. a X-a B, Prof. Iuliana Canae	p.22
11. <i>Simțul renașterii</i> , Laura Călin, cl. a XI-a C, prof. Carmen Ion	p.24
12. <i>Simt, deci exist!</i> , Andra Bianca Glăvan, cl. a XI-a C, prof. Carmen Ion	p.27
13. <i>Omagiu cerului</i> , Ștefan Mircescu, cl. a XII-a B, prof. Liliana Bratu	p.30
14. <i>Profesorul ideal</i> , prof. psiholog, Luminița Camelia Alban	p.31
15. <i>DOOM-ul recomandă...</i> , Alexandra Olteanu, cl. a X-a B, prof. Iuliana Canae	p.37
16. <i>Ridendo</i> , prof. Felicia Panaite	p.39
17. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.40

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880
ISSN-L = 2285 – 0880

